

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2018, čj. 55 A 77/2018-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013 dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobce a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů.

[2] Žalobce podal odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „komise“), která rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014 rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.

[3] Následně žalobce žalovaného vyzval podáním ze dne 23. 3. 2016 k odstranění průtahů v řízení, avšak žalovaný nereagoval. Na základě žalobcovy žádosti komise vydala dne 15. 11. 2017 opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření ve věci žalobce rozhodl.

II.

[4] Vzhledem k pokračující nečinnosti žalovaného žalobce odeslal dne 21. 5. 2018 žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu k Městskému soudu v Praze, který ji postoupil Krajskému soudu v Praze. Žalobce se v žalobě domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Namítl, že ve správním řízení bezvýsledně vyčerpal všechny prostředky k ochraně proti nečinnosti a od zahájení správního řízení uplynulo již 1755 dní.

[5] Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Uvedl, že jednoletá lhůta pro podání nečinnostní žaloby je odvislá od běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno nadřízeným orgánem a věc mu byla vrácena k novému projednání, žalovanému začala lhůta pro rozhodnutí běžet znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí tedy dne 26. 11. 2014. Lhůta pro rozhodnutí žalovaného v daném případě činila dle § 71 odst. 3 písm. a) spr. ř. 60 dnů a uplynula 26. 1. 2015. Lhůta k následnému podání žaloby uplynula dne 26. 1. 2016, žalobce ji však odeslal až 21. 5. 2018, a proto opožděně.

III.

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil počátek běhu lhůty pro podání žaloby na ochranu před nečinností. Uvedl, že lhůtu pro vydání rozhodnutí nelze subsidiárně určit pomocí správního řádu, protože by se pak zcela vyprázdnila množina řízení, pro která není lhůta určena. Lhůta pro podání žaloby se měla počítat od posledního úkonu ve věci, tedy od opatření proti nečinnosti z 15. 11. 2017. Náзор krajského soudu v konečném důsledku vede k odepření přístupu stěžovatele ke spravedlnosti.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu.

V.

[10] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel za to, že krajský soud nesprávně posoudil běh lhůty pro podání žaloby dle § 80 s. ř. s., která se měla počítat od posledního úkonu ve věci, nikoliv od uplynutí lhůty k rozhodnutí.

[13] Ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. rozlišuje dvě situace, u kterých stanoví rozdílný konec lhůty k podání žaloby. První lhůta skončí rok ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. Není-li lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena, skončí lhůta k podání žaloby rok ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem vůči žalobci učiněn poslední úkon.

[14] Stěžovatel namítl, že zákon o pobytu cizinců žádnou lhůtu nestanoví; § 71 spr. ř. se subsidiárně neuplatní, a proto ve věci nastala druhá situace. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žalovaný vede řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, které je správním řízením a nestanoví-li zákon o pobytu cizinců jinak, uplatní se na něj správní řád. Zákon o pobytu cizinců lhůtu pro vydání rozhodnutí nestanoví, a proto se uplatní § 71 s. ř. s. Námitka není důvodná.

[15] Důvodná není ani námitka ohledně vyprázdnění druhého typu situací dle § 80 s. ř. s., pokud by se na všechna správní řízení uplatnil subsidiárně správní řád a lhůty, v něm uvedené. Počítání lhůty k podání žaloby ode dne učinění posledního úkonu je zbytkovou kategorií, která má pokrýt všechny případné situace, ve kterých není lhůta pro rozhodnutí stanovena. Jedná se o řízení, na která subsidiárně nedopadá správní řád. Případné vyprázdnění této kategorie není problematické, protože by nastalo pouze v případě, že pro všechna správní řízení bude stanovena lhůta k rozhodnutí, což lze považovat za přínosné. V dynamickém právním řádu navíc zakotvení zbytkové kategorie zajišťuje zachování žalobní lhůty i v případě, že zákonodárce zruší konkrétní lhůtu pro vydání rozhodnutí správním orgánem.

[16] Názor krajského soudu nevede k odeprání přístupu stěžovatele ke spravedlnosti. Ten totiž není bezbřehý; zde je ústavně konformním způsobem omezen zákonem, konkrétně lhůtou pro podání žaloby.

[17] Bylo-li rozhodnutí žalovaného zrušeno odvolacím orgánem, běží lhůta dle § 71 spr. ř. ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ans 11/2011-95). Zrušující rozhodnutí komise nabylo právní moci 26. 11. 2014. Jelikož žalovaný žádal Policii České republiky o provedení pobytové kontroly, měl žalovaný povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě šedesáti dnů dle § 71 odst. 3 spr. ř., tedy do 26. 1. 2015. Roční lhůta pro podání žaloby dle § 80 uplynula 26. 1. 2016. Žalobce ji však zaslal soudu prostřednictvím držitele poštovní licence až 21. 5. 2018, což je zjevně opožděné. Krajský soud žalobu odmítl jako opožděnou v souladu se zákonem.

VI.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému,

jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. ledna 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu